

## Arrest

nr. 208 505 van 31 augustus 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. ROBBERECHTS  
Korte Van Ruusbroecstraat 48  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. ROBBERECHTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenoot.

1.2. Op 22 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2017 werd ingediend door:*

*(...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*De echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend, is sedert 18.10.2017 overleden, Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis §2,1° van de wet van 15.12.1980, er is niemand waar betrokkene zich bij kan vestigen.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

## 3. Over de vordering tot schorsing

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat een verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

*"De bestreden beslissing tot weigering van verblijf stelt:*

*De echtgenoot van wie de aanvraag werd ingediend, overleden is op 18-10-2017. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet tot de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis §2,1° van de wet van 15-12-1980, er is niemand waar betrokkene zich kan vestigen. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Feit is dat er zich wel degelijk een schrijnende situatie voordoet die verweerder had dienen na te gaan, op basis waar het verblijf had toegekend kunnen worden.*

*Verzoekster verwijst hiervoor naar art. 42 quater § 4,4° wet van 15-12-1980 en vraagt toepassing van dit artikel.*

*Een overlijden van uw echtgenoot is het schoon voorbeeld van een schrijnende situatie.*

*Op basis van deze schrijnende situatie is het mogelijk om alsnog verblijfsrecht te bekomen in het kader van een procedure gezinshereniging conform art. 42 quater §4, 4° wet 15-12-1980.*

*Bovendien verwijst men naar 'er is niemand waar betrokkene zich kan vestigen'.*

*Feit is dat verzoekster 2 volwassen kinderen heeft bij wie zij terecht kan.*

*Deze vraag is verzoekster niet gesteld geweest en kan men haar dan ook niet ten laste leggen in de beslissing.*

*Feit is ook dat verzoekster in principe recht heeft op een weduwe pensioen en aldus voldoende inkomsten zou dienen te hebben om zich in België te vestigen zonder afhankelijk te zijn van de werkelijke inkomsten van wijlen haar echtgenoot.*

*De beslissing die genomen is, is niet redelijk, laat staan proportioneel."*

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

#### **"§ 2**

*Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"*

4.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie daar de echtgenoot in functie van wie de verzoekende partij haar aanvraag heeft ingediend op 18 oktober 2017 overleden is en de verzoekende partij zich dan ook niet meer, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bij de referentiepersoon kan voegen.

4.5. De verzoekende partij betoogt dat er zich een schrijnende situatie voordoet die de verwerende partij had dienen na te gaan, op basis waarvan het verblijf had kunnen worden toegekend, waarvoor zij verwijst naar artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en waarvan zij toepassing vraagt. Zij meent dat het overlijden van een echtgenoot een mooi voorbeeld is van een schrijnende situatie, dat op basis van deze situatie het alsnog mogelijk is om verblijfsrecht te bekomen in het kader van de procedure gezinshereniging conform artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat voormeld betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en geen beëindiging van verblijf. Het

zich voordoen van een schrijnende situatie kan een uitzonderingsgrond vormen bij beëindiging van verblijf zoals blijkt uit artikel 42<sup>quater</sup>, §4, 4° van de Vreemdelingenwet doch niet bij het vaststellen van het voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

4.6. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij nog twee volwassen kinderen heeft bij wie zij terecht kan, dat deze vraag haar niet gesteld geweest is en haar dan ook niet kan ten laste gelegd worden in de bestreden beslissing. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij twee volwassen kinderen heeft in België bij wie zij zich wettelijk zou kunnen vestigen, zodat zij zich beperkt tot een loutere bewering en niet aannemelijk maakt dat zij deze informatie had kunnen aanbrengen indien dit haar werd gevraagd.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat gesteld wordt dat de echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend is overleden en dat 'bijgevolg' de verzoekende partij zich ook niet bij de referentiepersoon kan voegen, er niemand is waar de verzoekende partij zich bij kan vestigen. Het laatste zinsdeel slaat dan ook op, zo blijkt uit het gebruik van het woord 'bijgevolg', het aangevraagd voegen bij de echtgenoot.

Nu de verzoekende partij geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar volwassen kinderen, diende de verwerende partij niet in te gaan op de vraag of de verzoekende partij zich eventueel kan vestigen bij haar volwassen kinderen.

4.7. Ten slotte gaat de verzoekende partij met haar betoog over het feit dat zij in principe recht heeft op een weduwepensioen en aldus voldoende inkomsten zou dienen te hebben om zich in België te vestigen zonder afhankelijk te zijn van de werkelijke inkomsten van wijlen haar echtgenoot, voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die geenszins betrekking hebben op het niet hebben van voldoende bestaansmiddelen, doch wel op het feit dat de verzoekende partij zich door het overlijden van haar echtgenoot – in functie van wie zij de aanvraag gezinshereniging indiende – niet meer kan "voegen", zoals bepaald in artikel 40<sup>bis</sup>, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bij de referentiepersoon.

4.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

4.9. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

4.10. Het enig middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER